

Utstilling uten mange overraskelser

Men plutselig liker man noe man aldri ville trodd man skulle like.

Kunst

TRØNDELAGSUTSTILLINGEN 2010

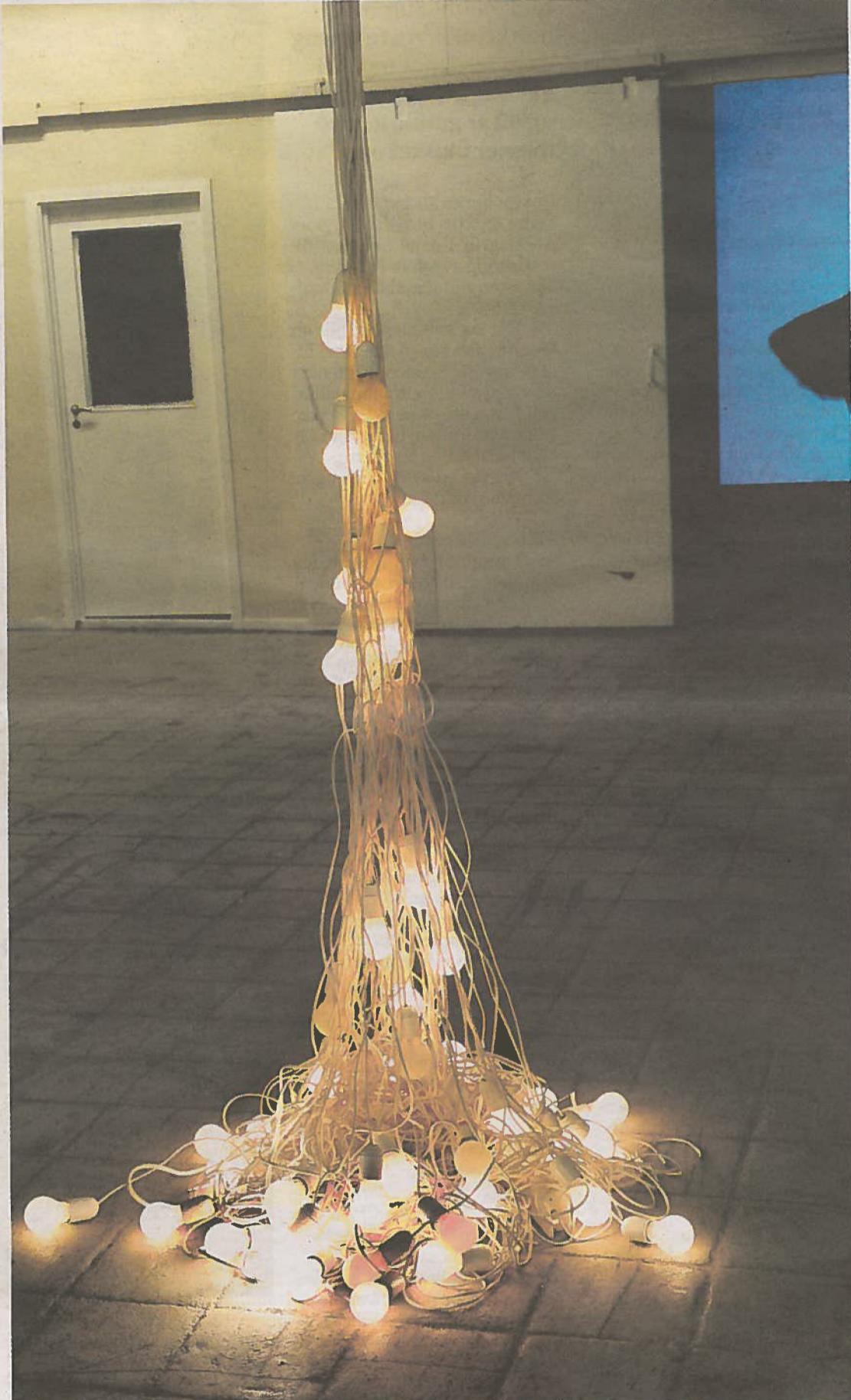
Dora 5.-26. september
Nord-Trøndelag Fylkesgalleri 9.-30. oktober

Det er ikke så mange overraskelser i årets Trøndelagsutstilling. Flere «travere» går igjen, og de viser seg fra sin sikre side. Deres på hver sin måte egenartede og velutviklede formspråk gir utstillingen en viss tyngde. Men i Trøndelagsutstillingen vil jeg helst se satsningene og utprøvningene, ting jeg ikke har sett før.

Flesteparten av utstillerne er av yngre generasjoner. Disse skulle man forvente kunne vise de ønskede utprøvningene. Det gjør flere av dem, men en god del av kunstverkene er stilt ut tidligere, i andre sammenhenger. Er utstillingen rettet mot blikket utenfra, den som ikke har besøkt utstillinger i regionen på en stund? Mine forventninger er muligens urealistiske, og «det nye» er heller ikke noe krav i Trøndelagsutstillingens statutter. Mangfold er derimot en tilskjært kvalitet som absolutt er nådd. Utstillingen inneholder 55 verk av 46 kunstnere, og de fleste tenkelige kategorier av billedkunst.

Det kan se ut som internasjonale strategier fra ti-femten år tilbake har innhentet oss. Referansefigurer som Felix Gonzalez-Torres og Olafur Eliasson spørker i verkene som er bygget av lys og speil. Nicolai Schaanning Larsens «Not yet titled» er et lekkert todelt verk, med lysrør lagt diagonalt over henholdsvis hvitt og sort papir. Installasjonen griper med sin enkelhet og direkte sanselige henvendelse. Edvine Larssens «Side 56» er en klase matte lyspærer preget med enkeltstående ord, hentet fra en diktsamling av Marte Huke. Man kan forsøke å binde ordene sammen slik at de gir mening, men poesien ligger kanskje heller i fragmentene, og ikke minst i det visuelle.

Runa Sandnes er kunstneren bak speilinstallasjonen «8 lines». Den gjør akkurat det Eliassons «Seeing Yourself Seeing» (2001) gjør, nemlig speiler betrakteren samtidig som hun betrakter gjennom transparent glass. Ikke desto mindre er Sandnes' arbeid både aktuelt og virkningsfullt; det både samler og aktiviserer rommet mellom kunstverkene, og bevisstgjør sitt publikum.

Ladet

Edvine Larssen har sandblåst Marte Hukes poesi på lyspærer. Hun spiller på lyspærer som bildet på en lys idé, men har mest av alt skapt et mangetydig verk med meditative og bortimot seremonielle kvaliteter. Foto: STEINAR FUGELSBØ

Flere gode fotoarbeider preger utstillingen. To av dem er Joakim Moldestads «Breakfast Project» og Elin Andreassens portretter fra Trondheim Verft. Moldestads frokostspiser formidler melankoli og ensomhet med fine virkemidler. Andreassens stolte arbeidere gir på sin side innblikk i en litt usynlig verden der samarbeid og flersomhet er av betydning. Begges arbeider er godt komponert, og

uttrykker viktige historier.

Ann Iren Buans lille animasjon i en plastkopp er et fengslende innslag, likeså Arna Kristine Lund-Johnsens tidsfilosofiske broderi. Den merkeligste overraskelsen er likevel maleriet til Julie Ebbing. Med et direkte formspråk, ikke så ulikt det tyske mellomkrigsmaleriet med Otto Dix og Rudolf Schichter, har hun fremstilt to sære typer

på café. De glorete fargekombinasjonene og den sterke kontrasten mellom lys og mørk tilfører motivet en litt uhyggelig, ekstatisk stemning. Bildet er keitete og lite skolert utført, noe som kun er med på å trekke oppmerksomheten ytterligere. Det forbausser meg at jeg digger det. Det var visst slikt jeg ville ha.

Anmeldt av SOLVEIG LØNMO